

GIẢ THIẾT LÀ AI?

Anh Lâm Hữu Vọng là một người làm trong một nhà báo ở Sài Gòn.

Anh không làm chủ bút, không làm phụ bút mà chỉ làm một người sửa bài thường vậy thôi. Làm lâu, công việc trong làng báo anh thuộc nhiều nên tới đâu anh nói chuyện làm báo nghe cũng sành lắm, cho đến đối hiếm người ít biết tưởng cho anh là Chủ bút hay Tổng lý chỉ đây lặn. Đa vậy nhờ cái tướng anh tốt, cái miệng anh lanh nên khi nào anh trưng với người ta rằng anh làm chủ bút, anh viết bài này, anh viết tiểu thuyết nọ thì người ta lầm anh ngay.

Mới hôm Tết rồi, anh đi xe đồ về Tây Ninh, chẳng may xe chết máy giữa đường làm cho anh phải leo xuống. Thấy có một cái nhà dựa bên đường, anh xốc áo, sửa nón, mang kiến giọng l vàng lên rồi xung xăng bước ngay vào nhà nọ làm quen mà nghỉ mát. Chủ nhà tiếp nước anh, anh ngồi ngay bộ ván giữa, vích đốc lên, ngâm thuốc hút phì phà coi bộ oai nghi lắm.

Hỏi thăm cho biết anh là ai, anh dòm thấy trên bàn kia để đây nhật báo Viễn Đông, thì mau xưng ngay mình là chủ bút tờ báo lớn ấy.

1. Kính gọng vàng

Chủ nhà càng mừng rỡ hơn mà nó rằng:

- May quá, có ông Chủ nhiệm tờ Viễn Đông cũng mới ghé đây và hiện giờ đang nằm nghỉ trong phòng kia, để tôi vào cho ông hay rằng có ông mới lại, được hay không?

Anh Lâm Hữu Vọng xám cả mặt, bối rối quá nhưng gượng làm tỉnh mà nói rằng:

- Có ông ghé đây hay sao?... Vậy thì để ông nghỉ, kêu làm gì!

Chủ nhà thiệt tình mà thành ra chơi ác, bước đi ngay vào trong vừa nói:

- Không, ông chưa nghỉ đâu... ông mới vừa uống nước rồi vào đây.

Chủ nhà đi khuất vào trong, anh hồi hộp quá, liệu thế không xong mới thò tay cấp nón của mình lên đội, tính lui êm ra ngoài, chẳng may vừa đứng dậy thì chủ nhà lại bước trở ra, theo sau là một người tuổi lồi năm mươi, tướng tá mập mập và mạnh mẽ.

Túng quá, anh không biết làm sao, phải làm tỉnh gỡ nón ra bắt tay người nọ.

Ông Chủ nhiệm ngó anh một cách lơ là, bộ tướng của ông có vẻ bơ thờ lợt lạt làm cho anh càng lo nghĩ hơn nữa. Nhưng vậy có một điều anh mừng thầm là vì ông Chủ nhiệm chịu nhìn nhận anh là Chủ bút tờ báo của ông, chớ nếu ông nói ngay ra thì anh mặt mũi nào dám ngó chủ nhà và có lẽ anh sẽ ôm nón mà đi một nước.

Bây giờ ngồi trong nhà ấy, trên ghế ấy là ngồi trên chông trên gai, ngó ông Chủ nhiệm và ông chủ nhà là ngó ma, ngó quỷ, trong bụng không yên định một phút nào; ý anh muốn kiếu mà lui ra nhưng cái xe sửa chưa xong, còn nằm chinh ỉnh đó mãi.

Thừa lúc chủ nhà vào trong, anh mau xê lại gần ông Chủ nhiệm mà tỏ rằng:

- Xin làm ơn nhận giùm rằng tôi là Chủ bút tờ báo của ông chớ nếu ông nói ngay ra thì xấu hổ, tội nghiệp cho tôi lắm.

Ông Chủ nhiệm ấy vùng nhìn sững anh mà hỏi:

- ủa! Vậy ông không phải là Chủ bút tờ báo Viễn Đông hay sao?

Ông Chủ nhiệm nọ coi bộ cũng nhẹ mình mà rằng:

- Không, tôi có phải là Chủ nhiệm đâu!

Vậy thì ông cũng một kiểu như tôi.

Công Luận báo, số 2029